

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Grzybek

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Klimczak

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Szymona Dąbrowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 kwietnia, 15 czerwca, 20 września, 2 grudnia 2016 roku, 23 lutego 2017 roku sprawy oskarżonego:

P. L., s. K. i M. z dom Z., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 14 marca 2014 r. do 30 maja 2014 r. w P. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenie mieniem (...) z siedzibą w A. w N. w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawiciela pokrzywdzonej firmy, T. S. (1), co do zamiaru wywiązania się z umowy, przedkładając jednocześnie podrobione dokumenty w postaci gwarancji bankowych, stanowiące gwarancję uregulowania należności za pobrany towar od firmy (...) z siedzibą w A. w N. przez firmę (...) z siedzibą w P. w okresie od 14 marca 2014 r. do 30 maja 2014 r., w wyniku czego powstały straty w stosunku do mienia o znacznej wartości w łącznej wysokości 193.790 euro,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

1. Oskarżonego P. L. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej tj. przestępstwa z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.
2. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby.
3. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddaje oskarżonego P. L. pod dozór kuratora sądowego.
4. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. i § 17 ust. 1 pkt 2 i § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądza od oskarżonego P. L. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) kwotę 2760 złotych z tytułu ustanowienia przez niego pełnomocnika w osobie radcy prawnego K. K. (2) i kwotę 2040 złotych z tytułu ustanowienia pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. W..

5. Na podstawie art. 627 k.p.k oraz art. 1, 2 ust 1 pkt 4 i art 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 roku nr 49 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 2945,99 złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 1500 złotych.

SSO Magdalena Grzybek

UZASADNIENIE

T. S. (1) – dyrektor w firmie (...) z siedzibą w A. w N., od wielu lat zna oskarżonego, bowiem matka P. L., była sąsiadką T. S. (1).

Firma (...) zajmuje się produkcją i sprzedażą profesjonalnych elektronarzędzi. T. S. (1) miał zamiar rozszerzyć działalność handlową firmy o rynek polski. Ponieważ znał oskarżonego, który przebywał w N., miał problemy z prawem, spodziewał się dziecka, T. S. (1) chciał mu pomóc i zaproponował P. L., by pojechał do Polski, założył firmę i sprzedawał produkty (...). Oskarżony w grudniu 2008 lub na początku 2009 roku założył firmę (...) i rozpoczął współpracę z (...), która polegała na tym, że (...) sprzedawała (...) towar, a firma (...) sprzedawała go swoim kontrahentom. Strony nie zawarły pisemnej umowy o współpracy, a wszystkie ustalenia pomiędzy oskarżonym a T. S. (1) prowadzone były telefonicznie, osobiście lub mailowo.

Strony ustaliły, że firma oskarżonego będzie mogła obracać towarami wartości 200.000 euro z opóźnionym terminem płatności, a zapłata mogła następować w ratach po 5.000 euro miesięcznie. Oskarżony otrzymywał towar o różnej wartości.

Po około dwóch latach współpracy (...) zwrócił się do P. L. z prośbą o zmianę nazwy firmy z uwagi na fakt, że (...) nie zgadzała się na używanie w nazwie firmy oskarżonego, członka firmy (...). P. L. zlikwidował firmę (...) i założył nową, pod nazwą (...). Współpraca pomiędzy oskarżonym a (...) odbywała się na dotychczasowych warunkach, pod tym samym adresem, a E. L. nie uczestniczyła we współpracy z pokrzywdzoną firmą, handlowe kontakty z T. S. (1) utrzymywał wyłącznie oskarżony, który jako jedyna z osób w firmie (...) znała język niemiecki. T. S. (1) nie włada językiem polskim.

W 2011 roku P. L. rozpoczął współpracę z firmą (...) polegającą na tym, że sprzedawał jej towary firmy (...). W 2013 roku obroty pomiędzy (...) a (...) przekroczyły 2.000.000 złotych. Zamówiony sprzęt był zawsze dostarczany na czas, a (...) w terminie realizowała faktury. Pomimo tego, że firma (...) w terminie opłacała faktury, oskarżony nie regulował na bieżąco należności wobec (...)

W kwietniu 2014 roku oskarżony zamierzał złożyć dla (...) zamówienie na kwotę ponad 200.000 euro i już w marcu 2014 roku rozpoczęły się rozmowy z (...) na ten temat. W związku z dużą kwotą zamówienia oraz faktem, że w tamtym czasie firma (...) miała wysokie zadłużenie wobec (...) (około 200.000 euro), w siedzibie firmy (...) w N. doszło do spotkania w dniu 16 kwietnia 2014 roku, w którym brał udział J. K. – kontroler w firmie (...), T. S. (2), mężczyzna o nazwisku W. z (...) oraz oskarżony. Celem spotkania było wypracowanie porozumienia i ustalenie, jak w przyszłości ma być kontynuowana współpraca między B. a (...). Głównym tematem były kwestie związane z finansami. Pomimo tego, że w tym czasie wierzytelności B. wobec (...) były wysokie, obie strony ustaliły, że współpraca może być kontynuowana. Celem spotkania było również ustalenie mechanizmu zabezpieczenia dostaw. Ze spotkania sporządzona została notatka (tłumaczenie k. 477).

Oskarżony odrzucił pierwszą z możliwości zabezpieczenia dostaw w postaci zapłaty z góry. Nie zgodził się także na akredytywę. Ostatecznie strony doszły do porozumienia, że bank oskarżonego przejmie jego gwarancje terminowej zapłaty. Zabezpieczenie w formie gwarancji bankowych było warunkiem kolejnych dostaw.

W konsekwencji przeprowadzonych przez strony rozmów i uzgodnień dotyczących gwarancji, (...) przygotował dla (...) trzy dostawy, przy czym na każdą z nich pokrzywdzona firma wymagała osobnej gwarancji bankowej.

Oskarżony (lub inna osoba na jego polecenie) przesłał faksem lub drogą mailową trzy sfalszowane pisma z Banku (...) S.A. Pismo z dnia 17 kwietnia 2014 roku (k. 69 akt) zawierało nieprawdziwą informację, że udzielona została gwarancja bankowa na kwotę 17.500 euro i na kwotę 9.600 euro. Pismo podpisane zostało przez G. J.. Osoba o tych danych nie pracowała w okresie objętym zarzutem w (...) S.A. Gwarancja ta miała zabezpieczać dostawę na kwotę 26.100 euro i kwota ta została przez oskarżonego zapłacona.

Pismo z dnia 16 kwietnia 2014 roku zawierało nieprawdziwą informację, że udzielona została gwarancja bankowa na kwotę 45.140 euro i na kwotę 65.000 euro. Pismo podpisane zostało przez G. D.. Osoba o tych danych nie pracowała w okresie objętym zarzutem w (...) S.A. Gwarancja ta miała zabezpieczać dostawę na kwotę 110.140 euro wynikającą z faktury (...) i kwota ta nie została przez oskarżonego zapłacona.

Pismo z dnia 22 kwietnia 2014 roku (k. 67 akt) zawierało nieprawdziwą informację, że udzielona została gwarancja bankowa na kwotę 15.000 euro i na kwotę 68.650 euro. Pismo podpisane zostało przez A. K. (1). Osoba o tych danych nie pracowała w okresie objętym zarzutem w (...) S.A. Gwarancja ta miała zabezpieczać dostawę na kwotę 49.675 euro wynikającą z faktury nr (...) oraz na kwotę 33.975 euro wynikającą z faktury nr (...) i kwota te nie zostały przez oskarżonego zapłacone.

Gdyby oskarżony nie przedstawił (...) sfalszowanych gwarancji bankowych, nie otrzymałby zamówionego towaru przeznaczonego dla (...). Po przesłaniu sfalszowanych pism dotyczących gwarancji bankowych, oskarżony żądał przesłania zamówionego towaru. Na podstawie sfalszowanych pism dotyczących rzekomo udzielonych gwarancji bankowych z dnia 16 i 22 kwietnia 2014 roku, firma (...) zrealizowała zamówienia na łączną kwotę 193, 790 euro i nie otrzymała za nie zapłaty.

W rozmowach z T. S. (1) oskarżony obiecywał, że ma pieniądze i uiszczy należność za towar i wtedy, gdy zapłata nie nastąpiła, firma (...) skontaktowała się z (...) S.A. i przesłała otrzymane przez oskarżonego gwarancje. W odpowiedzi na powyższe Bank poinformował pokrzywdzoną spółkę, iż nigdy nie wystawiał takich gwarancji, a osoby, których nazwiska widnieją na dokumentach, nie byli pracownikami banku.

Pismem z dnia 30 lipca 2014 roku (...) S.A. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

Przedstawiciel firmy (...) L. R. nie wiedział nic na temat rozliczeń pomiędzy (...) a B.. Na przełomie lipca i sierpnia 2014 roku do L. R. zadzwonił T. S. (3) i poprosił o spotkanie, do którego doszło w końcu sierpnia 2014 roku i w którym brał udział oskarżony, T. S. (1) ze swoim prawnikiem, L. R. wraz z kolegami z firmy (...). Na spotkanie to umówił oskarżonego L. R., a P. L. nie miał świadomości tego, że weźmie w nim udział T. S. (1).

L. R. nie wiedział, że towar, który dostarcza mu (...) jest de facto własnością (...), gdyż (...) nie uiszczało za niego zapłaty z kolei T. S. (1) sądził, bo taką wersję przedstawił mu wcześniej oskarżony, że za towar będący w posiadaniu (...), zakupiony za pośrednictwem (...), (...) nie uiszczył jeszcze należności z uwagi na 90 dniowy termin płatności. T. S. (1) poinformował L. R., że firma (...) tłumaczy swoje zaległości w płatnościach wobec (...), długiem (...) wobec (...). Przedstawiciele (...) okazali T. S. (1) rozliczenia, z których wynikało, że regulują należności wobec (...) w terminie i należy im się bonus za obrót i przyspieszoną płatność.

Po opuszczeniu spotkania przez oskarżonego, T. S. (2) powiedział, że nadal chciałby sprzedawać produkty firmy (...), ale już nie przez (...). Firma (...) była zainteresowana kupnem produktów (...) wyłącznie za pośrednictwem przedstawicielstwa i ostatecznie nawiązała współpracę z firmą (...), którą reprezentuje S. K. (1), dawny pracownik (...).

Pismami z dnia 19 sierpnia 2014 roku i 26 sierpnia 2014 roku firma (...) wezwała E. L. do zapłaty zaległych faktur, w tym tych, które są przedmiotem niniejszej sprawy, ale pozostały one bez odpowiedzi.

W tej sytuacji (...) złożył w sądzie w S. pozew o zapłatę i na podstawie nieprawomocnego wyroku nakazowego z dnia 16 grudnia 2014 roku Sąd uznał roszczenie, w tym to, które wynikało z faktur (...), (...)i (...). W konsekwencji strony zawarły ugodę na kwotę 250.000 euro, która jest systematycznie realizowana.

Oskarżony P. L. ma 41 lat, jest rozwiedziony, ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 9 i 12 lat. Oskarżony ma wykształcenie średnie, bez zawodu. Pracuje w charakterze sprzedawcy sera w firmie (...) i z tego tytułu osiąga miesięczny dochód w kwocie 2500 złotych.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku, oskarżony skazany został za popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lat tytułem próby.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

I. częściowo wyjaśnień oskarżonego P. L. (k. 284 w zw. z k. 199 – 203),

II. zeznań świadków:

- T. S. (1) (k. 322 – 329 w zw. z k. 81 – 86 i 92 – 96 zbioru C),
- A. K. (2) (k. 330 w zw. z k. 7 – 12 zbioru C),
- L. R. (k. 330 – 332 w zw. z k. 97 – 100 zbioru C),
- S. K. (2) (k. 332 – 334 w zw. z k. 101 – 105 zbioru C),
- M. G. (k. 418 – 419 w zw. z k. 138 – 141 zbioru C),
- Z. Ś. (k. 419 – 421 w zw. z k. 150 – 153 zbioru C),
- N. S. (k. 421 – 422 w zw. z k. 157 – 160 zbioru C),
- J. K. (k. 456 – 460),

III. zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów uznanych za ujawnionych bez odczytywania na rozprawie w dniu 23 lutego 2017 roku.

Oskarżony **P. L.** zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w postępowaniu przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony złożył obszerne wyjaśnienia dotyczące współpracy z (...), a zwłaszcza z T. S. (1). Zaprzeczył, by (...) żądała od niego gwarancji bankowych. Wyjaśnił, że w 2012 roku jego firma przejęta została w całości przez firmę jego żony – E. L. i od tej pory oskarżony przestał w niej działać. To E. L. prowadziła firmę, kontaktowała się z T. S. (1), rozliczała finanse i podejmowała wszelkie biznesowe decyzje.

Oskarżony oświadczył, że o postępowaniu sądowym pomiędzy (...) a firmą (...) dowiedział się od swojej byłej żony.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których wyjaśnił, że nawiązał współpracę z T. S. (1), że towar dostarczany mu z (...) sprzedawał głównie firmie (...) oraz że korzystał z kredytu kupieckiego przyznanego mu przez pokrzywdzoną. Wyjaśnienia w tej części były zgodne z zeznaniami T. S. (1) i J. K..

Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień, która dotyczy wyroku zaocznego, jaki zapadł w sądzie w S. oraz zawartej ugody z 2015 roku, która jest realizowana. Wyjaśnienia w tej części korespondują z zeznaniami świadka T. S. (1), jak również dokumentami w postaci wyroku sądu w S. i ugody z czerwca 2015 roku. (k. 205 – 206 akt).

W tym miejscu na marginesie podkreślić należy, iż w aktach sprawy brak jest ugody z dnia 21 kwietnia 2015 roku o której wyjaśniał oskarżony i zeznawał świadek T. S. (1). Z uwagi na kontradictoryjny charakter niniejszego procesu Sąd nie zwrócił się z urzędu o przedstawienie tego dokumentu. O fakcie zawarcia ugody w dniu 21 kwietnia 2015 roku

świadczą nie tylko wyjaśnienia oskarżonego i zeznania T. S. (1), ale również treść umowy z czerwca 2015 roku znajdująca się na k. 205 -206 akt), w której strony odwołują się do dokumentu z dnia 21 kwietnia 2015 roku.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których podał, że to nie on działał w firmie (...), tylko jego była żona. Wyjaśnienia oskarżonego w tej części sprzeczne są z zeznaniami T. S. (1), J. K., L. R., S. K. (1), Z. Ś., N. S. i M. G. oraz przedłożonymi przez pokrzywdzoną dokumentami prywatnymi w postaci wydruków mailowych i smsowych (m. in. k. 294 – 299) z których jednoznacznie wynika, że to właśnie on przez cały czas współpracował z ramienia firmy (...), a później (...). Z korespondencji tej wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że to oskarżony zapewniał o ubieganiu się o gwarancje bankowe, a następnie żądał wydania kolejnych partii towaru i realizacji zamówień.

Również wyjaśnienia oskarżonego dotyczące tego, że T. S. (1) i (...) wykorzystał go i podejmował kroki w celu bezpośredniego dotarcia do firmy (...) i pozbawienie go największego klienta sprzeczne są z zeznaniami T. S. (1), L. R. i S. K. (1). Podkreślić należy, iż z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że firmie (...) zależało na współpracy z (...) mimo wysokiego zadłużenia, jakie ta ostatnia miała wobec pokrzywdzonej. Uzyskanie stosownych dokumentów na zabezpieczenie przyszłych dostaw, miało stanowić gwarancję dalszej współpracy.

Dopiero po tym, jak (...) poinformował (...) o fakcie podrobienia gwarancji bankowych, T. S. (1) podjął decyzję o zerwaniu współpracy z (...) i zamierzał sprzedawać swój towar bezpośrednio (...).

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków **T. S. (1) i J. K.**. W ocenie Sądu nie ma konieczności streszczenia w tym miejscu treści obszernych zeznań tych świadków, ich zeznania były w znacznej części podstawą do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Okoliczności przedstawione przez świadków dotyczące przebiegu współpracy z oskarżonym, jego działalności początkowo w firmie (...), a następnie (...)wzajemnie ze sobą korespondowały. Świadek T. S. (1) szczegółowo opisał historię znajomości nawiązania współpracy z oskarżonym. Obaj świadkowie opisać na jakich warunkach przebiegała współpraca z (...), z ich zeznań w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wynika, że to oskarżony był jedyną osobą, która z ramienia firmy (...), a następnie (...)współpracował z (...), a ich zeznania korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w szczególności z zeznaniami pracowników (...) S. K. (1), N. S., Z. Ś. i M. G. oraz świadka L. R..

Świadkowie szczegółowo opisać w jaki sposób do szło do powstania zadłużenia (...) wobec (...) i o ich staraniach o uzyskanie od P. L. zabezpieczenia przyszłych dostaw i w konsekwencji o okolicznościach przedstawienia im sfalszowanych pism dotyczących udzielonych rzekomo gwarancji bankowych.

Świadkowie złożyli szczegółowe zeznania dotyczące próby odzyskania swoich należności i opisać, w jaki sposób doszło do rozwiązania współpracy z oskarżonym.

Zeznania świadków T. S. (1) i J. K. wzajemnie się uzupełniają, znajdują nadto potwierdzenie w dokumentach w postaci pism dotyczących gwarancji bankowych oraz korespondencji mailowej i smsowej pomiędzy oskarżonym a T. S. (2). Również świadkowie L. R. i S. K. (1), których zeznania ocenione będą niżej potwierdzili fakt współpracy (...) z (...), wskazali okoliczności, w których dowiedzieli się o zadłużeniu (...) wobec pokrzywdzonej. Ich zeznania korespondują również z zeznaniami świadka T. S. (1) dotyczącymi rozwiązania współpracy z oskarżonym.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka **A. K. (2)**, pracownicy (...) S.A., która zeznała, że przesłane przez (...) dokumenty bankowe nie zostały wystawione przez Bank. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w zeznaniach T. S. (1) i J. K., a konsekwencją przesłania firmie (...) sfalszowanych pism, jest zawiadomienie (...) S.A. o popełnieniu przestępstwa.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka **L. R.**, przedstawiciela firmy (...), który szczegółowo przedstawił przebieg spotkania w sierpniu 2014 roku, a jego zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka T. S. (1) i J. K..

Nadto na wiarę zasługuje ta część zeznań świadka, w której wskazuje na zadłużenie firmy (...) wobec (...). Zeznania świadka korespondują w tej części z wyjaśnieniami oskarżonego.

Sąd uznał za w przeważającej części wiarygodne zeznania świadka **S. K. (1)**, który zeznał, że od 2009 do 2014 roku pracował w firmie (...), a później (...), zajmował się sprawami handlowymi i obsługą klienta. Świadek zeznał, że przez cały czas firmę faktycznie prowadził oskarżony, a E. L. zajmowała się przelewami „pod dyktando” P. L.. Świadek miał świadomość tego, że firma (...) zalega z płatnościami wobec (...), Ta ostatnia przed uregulowaniem należności nie chce kontynuować wydawania towaru i z tego powodu oskarżony nie jest w stanie zapewnić regularnych dostaw.

O kwestiach związanych z gwarancjami bankowymi świadek dowiedział się od T. S. (1).

Zeznania S. K. (1) w tej części zasługują na wiarę. Znajdują potwierdzenie nie tylko w zeznaniach T. S. (1) i J. K., ale również w dokumentach w postaci korespondencji mailowej i smsowej pomiędzy oskarżonym a T. S. (1), z których jednoznacznie wynika, że to właśnie P. L. był osobą współpracującą z (...) z ramienia (...), a później (...).

Na wiarę zasługuje również ta część zeznań świadka, w której wskazał, z jakich powodów zrezygnował z pracy w (...) i w jakich okolicznościach zatrudnił się w firmie (...). Zeznania w tej części znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka L. R..

Twierdzenia świadka S. K. (1), że być może zła sytuacja finansowa (...) związana była z faktem, że oskarżony budował w tym czasie dom w P. i pieniądze firmy wyprowadzane były na budowę tej nieruchomości, nie znalazły potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie z wyjątkiem zeznań świadka N. S..

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka **M. G.**, który w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej współpracował z oskarżonym zarówno podczas prowadzonej przez niego firmy (...), a następnie (...). Z jego zeznań wynika, że wszystkie decyzje w firmie podejmował oskarżony. Świadek zeznał, że pracownicy (...) domyślali się, że P. L. zalega z płatnościami wobec (...), gdyż zdarzały się sytuacje, że dostawy nie przychodziły w terminie. P. L. tłumaczył ten fakt tym, iż jest to spowodowane kłopotami firmy (...). Świadek pamiętał, iż do (...) przychodziły wezwania do zapłaty od (...).

Również zeznania świadka **Z. Ś.**, która była pracownikiem biurowym w firmie (...) w okresie od dnia 21 grudnia 2013 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku zasługują na wiarę, choć jej zeznania niewiele wniosły do sprawy. Świadek zeznała, że firmą (...) zarządzał oskarżony, zaś E. L., na jego polecenie dokonywała przelewów. Zeznania świadka M. G. i Z. Ś., w opisaney wyżej części, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków T. S. (1), L. R., S. K. (1) oraz dokumentach zgromadzonych w sprawie.

Świadek Z. Ś. nie wiedziała nic na temat zadłużenia firmy (...) wobec (...), ani na temat sfalszowanych gwarancji bankowych.

Świadek **N. S.** pracowała od dnia 14 marca 2011 roku do listopada 2014 roku najpierw w firmie (...), a następnie (...). Jak wynika z zeznań świadka, zarówno jedną, jak i drugą firmą zarządzał oskarżony, a E. L. dokonywała przelewów „pod dyktando” oskarżonego. Świadek zeznała, że pracownicy (...) sądzili nawet, że wyrejestrowanie firmy i zarejestrowanie jej pod inną nawą spowodowane było zadłużeniem.

Świadek wiedziała, że (...) zalega z płatnościami wobec (...), ale nie знаła przyczyn tej sytuacji. Świadek nie wiedziała nic na temat sfalszowanych gwarancji bankowych.

Sąd dał wiarę w tej części zeznaniom świadka N. S. z tych samych powodów, z których uznał za wiarygodne zeznania Z. Ś. i M. G..

Z zeznań świadka wynika również, że E. L. często przelewała z firmowego konta opłacani byli wykonawcy budowanego przez oskarżonego domu. Okoliczność ta nie została potwierdzona innymi dowodami, poza zeznaniami świadka S. K. (1). Z uwagi na fakt, że przeprowadzony proces miał charakter kontrydiktoryjny, Sąd nie ustalał z urzędu, czy

faktycznie oskarżony przeznaczał pieniądze firmowe na budowę domu i przyjął, mając na uwadze teść art. 5 k.p.k, że sytuacja taka nie miała miejsca.

Zebrane w niniejszej sprawie dokumenty, zasługiwały w pełni na przymiot wiarygodności, zostały bowiem sporządzone przez właściwe organy, w granicach kompetencji i w przewidzianej przepisami prawa formie, stąd stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Wysoce przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych miały także dokumenty prywatne przedłożone przez pokrzywdzonych, między innymi w postaci korespondencji mailowej, notatek ze spotkań . Treść tych dokumentów nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, w związku z czym Sąd uczynił je podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z uwagi na fakt, że w czasie orzekania obowiązywała ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosownie do art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważał, czy w niniejszej sprawie należało zastosować przepisy Kodeksu karnego w obecnym brzmieniu, czy też obowiązujące poprzednio. Przypomnieć przy tym trzeba, że w ujęciu art. 4 § 1 k.k. ustawą względniejszą jest ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie, po uprzedniej wszechstronnej ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw, przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004r., sygn. akt III KK 125/2003, LEX nr 110539).

W poprzednio obowiązującym stanie prawnym zagrożenie karą za przypisane oskarżonemu przestępstwo było identyczne, jak obecnie, jednakże aktualnie obowiązująca ustawa wprowadziła istotne ograniczenia w zakresie możliwości stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary (art.69 § 1 k.k.) stanowiąc, że ów środek probacyjny może zostać zastosowany wyłącznie w razie orzeczenia kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku, przy czym sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie mógł być już skazany na karę pozbawienia wolności. W oparciu o powyższe rozważania Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego P. L. w niniejszej sprawie względniejszą jest ustawa obowiązująca poprzednio i to przepisy w tym brzmieniu stanowiły podstawę rozstrzygnięcia.

Oskarżony P. L. stanął pod zarzutem dokonania przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 14 marca 2014 roku do 30 maja 2014 roku w P., działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) z siedzibą w A. w N. w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawiciela pokrzywdzonej firmy, T. S. (1), co do zamiaru wywiązania się z umowy, przedkładając jednocześnie podrobione dokumenty w postaci gwarancji bankowych, stanowiące gwarancję uregulowania należności za pobrany towar od firmy (...) z siedzibą w A. w N. przez firmę (...) z siedzibą w P. w okresie od 14 marca 2014 roku do 30 maja 2014 roku, w wyniku czego powstały straty w stosunku do mienia znacznej wartości w łącznej wysokości 193.790 euro.

Zgodnie z treścią art. 270 § 1 k.k. karze podlega ten kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

Pojęcie dokumentu zostało zdefiniowane w przepisie art. 115 § 14 k.k., który stanowi, że dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

W doktrynie oraz judykaturze, przyjmuje się, iż definicja ta jest szeroka i pozwala stwierdzić, iż dokumentem jest każdy nośnik informacji wyrażający określone prawo lub nawet okoliczność o potencjalnym znaczeniu prawnym.

Podrobieniem zaś jest sporządzenie nowego nieautentycznego dokumentu stanowiącego imitację autentycznego.

Używaniem podrobionego dokumentu jest każda forma posługiwania się nim. Przyjmuje się, iż osoba w odniesieniu do której sprawca używa sfałszowanego dokumentu nie musi mieć z nim bezpośredniego fizycznego kontaktu.

W związku z tym należy uznać, iż również przesłanie takiego dokumentu drogą elektroniczną wypełnia znamię używania.

Przenosząc powyższe rozważania na realia przedmiotowej sprawy zważyć należy, iż oskarżony z całą pewnością swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. bowiem przedłożył T. S. (1) drogą elektroniczną jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci pism z (...) z dnia 16, 17 i 22 kwietnia 2014 roku dotyczące rzekomo udzielonych gwarancji bankowych. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości fakt, że to oskarżony posłużył się sfałszowanymi dokumentami, o czym świadczy fakt, iż zapewniał przedstawiciela (...) o tym, że najpierw zgodził się na zabezpieczenie przyszłych dostaw gwarancjami bankowymi, następnie zapewniał, że stara się je pozyskać, a po przesłaniu sfałszowanych dokumentów zażądał realizacji dostaw. Z akt sprawy wynika, o czym była mowa wyżej, że oskarżony P. L. był jedyną osobą w firmie (...), która kontaktowała się z pokrzywdzoną.

To, iż wskazane dokumenty były podrobione nie budzi w niniejszej sprawie żadnych wątpliwości bowiem wynika to bezspornie z zeznań świadka A. K. (2) oraz z zawiadomienia (...) S.A. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 30 lipca 2014 roku.

Zdefiniowane w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa polega na doprowadzeniu innej osoby, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością a jej odzwierciedleniem w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem, a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogo innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2002 roku, IV KKN 135/00, LEX nr 74478).

Przewidziane w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa zachodzi wówczas, gdy obok elementów przedmiotowych (wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu i niekorzystnego rozporządzenia mieniem na rzecz innej osoby) istnieje po stronie sprawcy bezpośredni i kierunkowy zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej.

„Przy ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa nie przyznającego się do winy należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć sprawca na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 grudnia 2009 roku, sygn. akt II AKa 361/09, publ. LEX nr 574478).

Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony P. L. swoim zachowaniem wyczerpał elementy przedmiotowe tego przestępstwa, a mianowicie poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) co do możliwości uiszczenia kwoty wynikającej z faktur (...), (...)i (...)odebrał od pokrzywdzonej towar na łączną kwotę 193.790 i nie uiścił zapłaty. Podkreślić należy, iż w chwili popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie miał on możliwości wywiązania się z umowy, miał już zadłużenie wobec (...) oraz swoich byłych pracowników m.in. S. K. (1). Nadto, gdyby oskarżony nie przedstawił pokrzywdzonej sfałszowanych, jak się okazało, gwarancji bankowych, (...) nie wydałby oskarżonemu towarów wynikających z w/w faktur. Po popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa oskarżony zapewniał, że spłaci zadłużenie, czego nie uczynił. Konsekwencją tego faktu było złożenie pozwu w sądzie w S..

Dopiero po zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa i wszczęciu postępowania przygotowawczego zawarta została przez strony ugoda, która jest przez oskarżonego realizowana.

Z uwagi na wartość mienia objętego zarzutem należało przyjąć, iż przestępstwo oszustwa zostało popełnione w związku z art. 294 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego P. L. za winnego zarzucanego mu przestępstwa, wymierzając, na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzając mu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 20 złotych każda.

Z kolei w punkcie 2 wyroku, Sąd, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej oskarżonemu P. L. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego.

Wymierzając karę za popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonemu, Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonego, społeczną szkodliwość czynu, motywację i sposób działania oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste jak również jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po ich popełnieniu.

Prokurator wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, z kolei pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego o wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody.

Wymierzając karę Sąd brał pod uwagę to, że oskarżony P. L. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim i był karany za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia.

Okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego P. L. to przede wszystkim fakt, że po popełnieniu przypisanego mu przestępstwa w 2014 roku oskarżony nie wszedł już w konflikt z prawem, pracuje i można przypuszczać, że przestępstwo przypisane mu wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 roku i to, które jest przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie były incydentami w jego życiu. Sąd miał również na uwadze fakt, że po zawarciu ugody z dnia 21 kwietnia 2015 roku, oskarżony spłaca zadłużenie wobec (...).

Wymierzając karę Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej (w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w celu kształtowaniu przekonania, iż popełnianie przestępstw nie uchodzi bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą). Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, a zatem maksymalny okres próby, spełni swą funkcję tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą. Sąd uznał, iż przy realizacji pierwszej ze wspomnianych dyrektyw nacisk należy położyć na oddziaływanie wychowawcze w stosunku do oskarżonego i wdrożenie go do porządku prawnego przede wszystkim bez konieczności stosowania środka o charakterze izolacyjnym i skorzystania w stosunku do oskarżonego P. L. z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary.

Na marginesie podkreślić należy, iż wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w znacznym stopniu utrudniłoby i opóźniło wywiązanie się P. L. z ugody zawartej w dniu 21 kwietnia 2015 roku.

Sąd uznał, że z uwagi na fakt, iż oskarżony był już raz karany sędownie, zasadnym będzie oddanie go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Pomimo braku stosownego wniosku, biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd wymierzył P. L. karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 20 złotych każda, mając na uwadze fakt, że z powodu wymierzenia oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzona oskarżonemu kara grzywny będzie stanowiła dla niego jedyną realną dolegliwość .

Pomimo wniosku złożonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, wyrok nie zwiera w tej kwestii rozstrzygnięcia. Zgodnie bowiem z treścią art. 415 § 1 k.p.k. w razie skazania oskarżonego lub warunkowego umorzenia postępowania w wypadkach wskazanych w ustawie sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, obowiązek naprawienia, w całości lub w części, szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Sytuacja taka ma miejsce w rozpoznawanej sprawie. Na skutek pozwu złożonego w sądzie w S. przez (...), toczyło się tam postępowanie obejmujące również roszczenie wynikające z faktu będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. W dniu 16 grudnia 2014 roku zapadł nieprawomocny wyrok (k. 107 – 119), a następnie strony zawarły ugodę, która jest realizowana.

W punkcie 4 wyroku na podstawie przepisów tam powołanych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 2760 zł z tytułu ustanowienia przez niego pełnomocnika w osobie radcy prawnego K. K. (2) oraz kwotę 2040 złotych z tytułu ustanowienia przez niego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. W..

W punkcie 5 wyroku na podstawie przepisów tam powołanych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 2945, 99 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 1500 złotych.

SSO Magdalena Grzybek

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
  - a) obrońcy oskarżonego,
  - b) prokuratorowi,
  - c) pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego – radcy prawnemu M. W.,
3. przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

SSO Magdalena Grzybek